

логи пропонуваного нами органу можна уже спостерігати при деяких федераціях по видах спорту (хокей, футбол), але їх компетенція відрізняється і направлена на розвиток виду спорту в цілому, а не окремої спортивної організації.

Беліченко В. В., аспірант кафедри цивільного права №1 НЮУ ім. Я. Мудрого

ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ЯК СУБ'ЄКТИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Питання суб'єктів авторського права розглядалися в тій чи іншій мірі багатьма науковцями, що досліджували інститут авторського права. На даному етапі свого розвитку цивільно-правова наука розробила визначальні підходи до розуміння суб'єктів авторського права, і це знайшло своє втілення у законодавчих нормах. Зокрема, не викликає сумніву правильність розмежування понять «автор» та «суб'єкт авторського права», адже останнє є ширшим за своїм змістом. Сучасна правова доктрина виходить з того, що юридична особа не може бути автором твору, адже твір створюється тільки творчою працею фізичної особи. Отже, юридична особа може створювати організаційні, матеріальні умови для творчої праці людини, але сама не може бути автором [1, с.574].

Відповідно до ст. 7 Закону «Про авторське право і суміжні права» суб'єктами авторського права є автори творів, їх спадкоємці та особи, яким автори чи їх спадкоємці передали свої авторські майнові права [2] Разом із тим, чимало питань, пов'язаних з виникненням та реалізацією авторських прав юридичною особою, залишаються або невизначеними, або дискусійними. У сучасній цивілістичній науці роль юридичної особи зводиться до статусу вторинних суб'єктів. Так, під вторинним суб'єктом авторського права слід розуміти фізичних або юридичних осіб, які не брали участі у створенні твору науки, літератури і мистецтва, але набули певного обсягу майнових прав інтелектуальної власності на твір за законом або за договором. Вторинними суб'єктами авторського права на твір можуть бути: спадкоємці автора; роботодавець, коли твір створений у порядку, визначеному ст. 429 ЦК України; замовник.

Природно, що дані особи можуть бути суб'єктами авторського права на твір за законом тільки у тому випадку, коли це право не було раніше ними передане за договором іншим особам повністю або частково. Таким чином, суб'єктом авторського права на твір за договором може бути не тільки фізична, але й юридична особа [3, с.112].

Втім, законодавство України передбачає випадки виникнення авторських прав у юридичної особи навіть з моменту створення твору, тобто за первісними підставами. Але при цьому таке володіння правами найчастіше ускладнено паралельним виникненням прав на той самий об'єкт в інших осіб — безпосередніх створювачів твору. Реалізація в такому випадку спільних авторських правомочностей натикається на певні складнощі і відповідно потребує більш детального регулювання, ніж його здійснює ЦК України. Конфліктні ситуації, які виникають при реалізації прав на службові об'єкти, потребують детального дослідження відносин як до моменту створення твору, так і після цього. Невизначеною залишається проблема доцільності надання юридичній особі окремих немайнових авторських прав.

Слід зазначити, що юридична особа займає значне місце серед всіх учасників авторсько-правових відносин. Підстави набуття нею авторських прав відрізняються своєю різноманітністю та впливають на обсяг авторських правомочностей такого суб'єкта. Від цього залежить і специфіка реалізації юридичною особою авторських прав, і можливості здійснювати їх судовий захист[4, с.551].

Також, варто зазначити, що потребують аналізу й положення щодо підстав набуття та способів реалізації авторських прав юридичною особою, специфіки реалізації авторських прав, що належать спільно юридичній та іншим особам. Таке дослідження дасть змогу визначити головні шляхи вдосконалення законодавства у сфері авторського права та доповнити його сучасними механізмами захисту.

Використані матеріали:

1. Цивільний кодекс України. Постатейний коментар у двох частинах. Частина 1./ Керівники авторського колективу та відповідальні редактори проф. А. С. Довгерт, проф. Н. С. Кузнецова. – К.: Юстиніан, 2005. – 680 с. – ст. 435.
2. Закон України «Про авторське право і суміжні права» – від 23.12.1993/ Редакція від 05.12.2012 – ст. 7

3. Липчик Д. Авторское право и смежные права / Пер. с фр.; предисловие М. Федотова. – М.: Ладомир; Издательство ЮНЕСКО, 2002. – С. 112.

4. Цивільне право: підручник: у 2 т./ В. І. Борисова; за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького. – Х. : Право, 2011. – Т. – 656 с.

Борисов І. В. молодший науковий співробітник НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України

ДО ПРОБЛЕМ ІНВЕСТУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інноваційний продукт та інноваційна продукція виробляються в результаті реалізації інноваційного проекту, як комплексу документів, що визначає процедуру і набір усіх необхідних заходів (у тому числі інвестиційних) щодо створення і реалізації інноваційного продукту і (або) інноваційної продукції.

Не вдаючись до поглибленого аналізу правового механізму розробки і реалізації інноваційного проекту, зазначимо лише, що інноваційні рішення повинні мати конкретну форму, вимоги до якої повинні бути чітко визначені. Це в першу чергу відноситься до форми і змісту інноваційного проекту, який представляє собою обґрунтування економічної доцільності, обсягу, строків здійснення капітальних вкладень, у тому числі необхідної проектно-кошторисної документації, розробленої відповідно до чинного законодавства и затвердженими в установленому порядку стандартами (нормами і правилами), а також описом практичних дій по здійсненню інвестицій, тобто розробка інноваційного проекту вимагає техніко-економічного обґрунтування інвестицій в інноваційну діяльність (ТЕО). Звідси можна погодитись з тим, що інноваційна цінність — специфічна особливість інноваційних проектів, коли вони розглядаються в якості об'єктів фінансування [1, с. 137], оскільки передача технологій та інших результатів інтелектуальної діяльності — це особлива форма залучення прямих інвестицій.

Проте, трансформація інтелектуальної власності через інноваційний процес з метою досягнення результату інноваційної діяльності не може